

MIRCEA SÂNTIMBREANU

RECREAȚIA MARE

REGIS

– Și noi n-am scris nimic...

Aici stația locală de radioficare, se aude din difuzor. Fapte pionierești deosebite. Detașamentul I, condus de pionierul Culiță Neagu, a predat centrului de colectare a cenușii cinci sute cincizeci de kilograme de cenușă, ce va servi ca îngrășământ. Grupa pionierului Neagu Ion a curățat de licheni cei peste o sută de pomi fructiferi din livada școlii. În luna ianuarie au fost puși pe tarlale peste optzeci de metri de garduri pentru reținerea zăpezii pe câmp. De la stațiunea de țigăzare a oilor ni s-a transmis că cele două mioare țigăzate, salvate de cei doi pionieri pe timpul viscolului, au fătat zilele acestea primii miei țigăi ai comunei. Curând țurcanele cu lână aspră și rară...

Peste o oră, mama i-a găsit aplecați peste caiete.

– Ei copii, e grea tema?

Copiii se privesc și râd veseli:

– Nu, mamă, e ușoară, dar avem mult de scris, tare mult... Uite și matale: trei pagini scrise mărunt și câte mai avem de povestit!

CUPRINS

Motivarea absenței	5
Cai și bibilici.....	7
Mărinimie.....	10
Hamurabi.....	12
Necunoscute.....	14
Carnetul carnetului	17
Unde se varsă Nilul?.....	20
O lucrare scrisă... vorbită.....	22
Jocul culorilor	23
Contabilitate.....	25
Un şmecher la lecție.....	28
Tatăl, ființă necunoscută	31

Însemnări de lector	34
<small>Respect pentru pareri și cărți</small>	
Obiect neidentificat	36
La vară o să fie cald	38
Istorie... veche	41
Desen după natură	43
O mare nedreptate	45
De ce au dispărut zmeii?	48
N-am cuvinte	50
Scrisoare pe adresa unui chiulangiu	53
Mi s-a terminat caietul	56
Cavalerul dreptății	61
Eu, Gică și fetița fericită	63
Băiatul cu semnele	65
Dubla calitate	68
Un băiat citit	70
Autogol	72
Dărnicie	75
Cel mai bun prieten	77
Psihologul are dreptate	79
Superlativul	82

Propoziții simple	84
Post-scriptum	86
Mi se spune Fantomas	88
Revelion	90
Cheița	93
A se feri de umezeală!	95
O poveste plăcitoasă	100
Poveste cu un cocoș	104
Un mamifer nevertebrat	107
Imaginație creatoare	110
Cap! Spic!	113
Se caută o greșeală!	116
Spirit de observație	121
Scrisoare pe adresa unui anumit întârziat	124
Portretul colegei de bancă	128
La telefon	132
Sufletelul învață	136
O dată pentru totdeauna	141
Un ambicioz	144
Un vocabular literalmente boga	148

Demostene.....	158
----------------	-----

Negustor de pești.....	162
------------------------	-----

Recapitulare.....	164
-------------------	-----

P.T.T.R.	170
----------------	-----

Scrisori fictive	173
------------------------	-----

Decembrie	178
-----------------	-----

Marea hotărâre.....	182
---------------------	-----

Între prietene.....	185
---------------------	-----

Cea mai interesantă acțiune.....	187
----------------------------------	-----

„Moment organizatoric“	191
------------------------------	-----

Zi de vară până-n seară	194
-------------------------------	-----

Amintiri	196
----------------	-----

Un visător	199
------------------	-----

Dormitor în doi	203
-----------------------	-----

32 de premianți.....	206
----------------------	-----

Păsărește.....	210
----------------	-----

Uriașul.....	213
--------------	-----

„Necunoscut la adresă“	220
------------------------------	-----

„Voi ce aveți la română?“	226
---------------------------------	-----

Un amănunt	230
Cartofii.....	232
Interviu la oglindă.....	236
Cum se prinde o muscă?	239
S-a pierdut un orfan!.....	245
Sport, artă și istorie	249
Secretul	255
A fi sau a nu fi.....	258
O mică greșală	263
Caise cu ceapă.....	271
Oameni fără imaginație	275
O mare rușine	279
Unde începe și se termină o durere de cap.....	285
Poștașul	289
Va-can-ță!	296
Goarna	298
Ce mai faci, bunico?.....	304
Tata doarme?.....	307
O temă grea.....	309

© Toate drepturile rezervate Editurii REGIS
Tel/fax: 021 222 26 16; 0744 75 65 86
www.edituraregis.ro

MOTIVAREA ABSENȚEI

Era o incredibilă după-amiază de noiembrie, bântuită de funigei și de aroma tufănelelor, când cerul însuși, uns cu mierea ultimilor faguri de vară se amestecă în viața ta particulară și intimă, îți dă o mie de motive să zaci pe banca trasă la soare și, în același timp, o mie de ghionți să pleci, să te tot duci, să nu te mai oprești... Ceas de cumpănă, de lenevie și dor de ducă, de remușcare că nu faci nimic ori că faci ceva, totdeauna parcă altceva decât s-ar cuveni, însăsurat în dulce mantie de lumină și pace. Și poate nimic nu seamănă mai mult cu hoinăreală decât o astfel de trândavă visare... Te simți pe fundul unei bărci, tărât la întâmplare, fără vâslă, spre larg, mereu spre larg, acolo unde nu e nici durere, nici întristare, nici ascultare, nici absentare, ci numai lenea cea fără de sfârșit... Plus un otgon, o sforicică amărâtă ce te ține, totuși, priponit și care te smucește brusc, taman când lumea ți-e mai dragă. E școala, Mișule, care a început de două luni, școala spre care ai plecat de două-trei ceasuri, școala care nu ține seama de funigei, de mierea cerului, de blânda vâslire spre nicăieri... Și în ceasul rotund, ca un inel de aur al zilei, aici e știrbitura! N-ai ce face, Mișule, n-ai încotro, căci din splendoarea zilei acesteia, acolo, la 300 de metri distanță, la școală, nu rămâne decât o rubrică și din tot curcubeul acestui chiul, miraculos topit în frunze galbene, crizanteme roșii, merișor verde și dalii lila, rămâne doar zgaiba aceea neagră, de neșters: absența. Și unde e absența e sau întristare sau... motivare, nu? Ba bine că nu...

Soarele scăpată o clipă ca pentru bezeaua de despărțire. Pa, Mișulică, pa! Care va să zică, dacă e ora 4, e ora a treia. S-a dus ziua. Și pentru școală, dar și pentru mânăgâioasa plutire în neant. Și e ca și cum ar fi venit ceasul socotelilor. Motivarea. S-a risipit tronul împărătesc al după-amiezei.

- Am fost bolnav? Copilării, motivare de brânzoi... Nu s-a simțit bine mama? „Salvarea“ care n-a nimerit blocul U 28? Bună, dar chestia a spus-o în octombrie. Broasca la ușă care s-a blocat? Robinetul de la baie ce nu putea fi închis? Alte „defecțiuni tehnice“? Prea cunoscute. Altceva ar trebui, altceva să rupă inima clasei, să dea în lacrimi băietii, să hohotească de plâns fetele, apoi să se bucure toti, în frunte cu tovarășul profesor, că Mișu a scăpat cu viață, să-l mângâie, să-l încurajeze, ba chiar să-l felicite toti. O întâmplare, aşadar, gravă, neobișnuită, poate eroică, în orice caz extraordinară, și nu un pricăjît de pretext, chitanța ridicolă și banală a chiulangijului începător... Se pune în mișcare, pornește, se învârte mintea lui Mișu ca o roată de tombolă. Care e biletul câștigător? Un copilaș găsit?

Un orb condus acasă? O servietă cu bani dusă păgubașului? Urmărirea unui bandit? Capturarea unui câine turbat? O fiară scăpată dintr-o menajerie? Explosia unui aragaz? Stingerea unui incendiu? Prăbușirea unui pod? A unui bloc? Inundație?... Cutremur?... Taifun?... Avalanșă?... Eclipsă de soare?...

... Oră de pace, cu cer aprins de jăratecul amurgului, cu plopi abia foșnitori de chemările tremurate ale guguștiucilor. Toamna respiră molcom, răcoros și calm. Și numai Mișu, zgribulit și micșorat de inserare, își numără degetele, își smulge ciuful, mormăie și plescăie întruna ca un motor ce nu-și găsește pornirea și se frământă pe loc, zguduit de rateuri:

- Apă... foc... nor de lăcuste... uragan... farfurii zburătoare... INVADATORII!!!

Bezmetic, un funigel îi tot atinge nările și, gădilat, cu ochii la cerul gol din care extraterestrii întârzie să se ivească, pe Mișu îl apucă strănutul. Și nu-l mai lasă. Trecând prin fumul inserării, o bătrânică întoarce capul:

- Noroc, maică, noroc și minte...

CAI ȘI BIBILICI

Trebui neapărat să visez un cal! O iapă, un mânz, musai, ce-o fi, cum o fi, murg, sur, rotat, maro, potcovit sau nu, cal să fie. Caii îmi poartă noroc, de câte ori i-am visat am reușit, am dat lovitura!

Dar de ce oi fi visând eu atât de greu cai? Ce naiba îmi vin aşa de rar, de ce se lasă atât de greu? Visez câini, rațe, elefanți, oi, bibilici, tot felul de drăcovenii, numai cai nu. De la Anul Nou încocace dac-am visat trei cai. Buni și ăștia, au fost cu baftă, de ce să nu recunosc: la geometrie am împușcat un șase, la naturale când să mă asculte a sunat de ieșire, la istorie m-a amânat pentru data viitoare, adică pentru mâine. Așadar, mâine mă ascultă, musai să visez la noapte un cal, unul mare, alb, dacă se poate, sau cum o fi, murg, sur, rotat, maro...

Așa se frământă Biju, aflat în pat de vreo două ceasuri, cu cartea de istorie la îndemână, potrivindu-și în fel și chip perna, căutându-și poziția ideală pentru un somn cu vise comandate.

- Acum mă întorc cu fața în jos, pun o mână sub pernă și alta peste plapumă, respir adânc, adânc... Casc. Oah, uite că mi-e somn, simt că adorm, curând o să dorm buștean, somn ușor, Bijulică, noapte bună. Și nu uita – cum o să uit?... Hî? Ce să nu uit?

Biju tresare deodată buimac. E ceva în neregulă, sigur că da!

- Și dacă adorm de-a binelea, cum o să mai fiu sigur că visez cai? Mă pomenesc adormit, trag la aghioase, și? Și visez bibilici ca alaltaieri noapte, când a două zi m-a ascultat la gramatică, arză-le-ar focu' de bibilici, astea-s nenoroare curată, ptiu, ptiu, ptiu...

Nu, Bijulică nu poate adormi oricum, aşa, de la sine, e

o chestie prea importantă ca să se lase pur și simplu furat de somn, aşa cum adoarme fitecine, vâslind nepăsător pe apa aburoasă a somnului, dus cum s-o întâmpla spre te-miri-ce ţarm al închipuirii. El, Bijulică, are un program, el trebuieie, e obligat să-și prefacă somnul în cai, zor-nevoie, măcar într-unul singur, cât de mic, asta e buba...

Și acum e ora zece, după „Pierduți în spațiu“, căscatul îi frângе fălcile, toropeala îl dă gata, simte cum se afundă prin pernă, cum se face una cu salteaua, cum se înșurubează în hăul atotcuprinzător... Asta nu! Fără un cal, un căluț, nu! Să-l ia cu el, să-l înhațe întocmai ca de un căpăstru, să-l țină bine înainte de a păși pragul somnului, cât încă e treaz.

– Uite, pe tavan, în colțul veiozei, parcă e o umbră ca un cal, parcă e un cal de umbră... Sau pe garderob, în apele furnirului, uite-i! Unu... doi... o hergherie, să nu-i lase deloc din ochi, să adoarmă cumva pe furiș, cu ochii la ei, să închidă, de pildă, un singur ochi, iar celălalt să îl țină deschis, să îl țină deschis, să îl țină...

– Bijulică, tu nu stingi lumina? E 11!

– A?! Mai învăț, mamă.

Biju se freacă la ochi. Ca să vezi! Adormise. Și ce-a visat? Nimic! Absolut nimic. Poate dacă ar recita niște versuri cu cai, au învățat ei cândva aşa ceva, precis... Numai că acum nu își amintește deloc, îi vin în minte niște versuri răzlete!

„Cățeluș cu părul creț

Fură rața din coteț,... ?“

... Pisicuță, pis, pis, pis... câmpu-i alb, oilă negre...

Cățeluși, rațe, pisici, oi, bibilici...

– Sting eu? E aproape l2, spune mama.

– Ha? Ce? Nu, nu încă, te rog. Nu dorm, repet cu ochii închiși.

Biju s-a adunat covrig sub plapumă.

– Poate dacă aş cânta ceva... Este o melodie cu cai, o

știam eu, ceva cu „voioși sunt zurgălăii mei“...

Începe să lălăie în fel și chip, dar nu nimerește deloc...

– Ce ți-a venit cu tranzistorul? îl ceartă mama din hol. Stinge radioul, e ora l2.

Într-adevăr, de undeva, din vecini, se aude vocea crainicei:

– La al șaselea semnal va fi ora 24. Emisiunea noastră s-a terminat. Vă dorim noapte bună.

– Halal noapte bună, bombăne Bijulică și simte o sfârșeală în fiecare fibră, ca în basmul acela cu merele de aur... și pe deasupra apei somnului ce îl cuprinde și îl afundă din ce în ce în adâncuri, se mai aude ceva ca o bolboroseală sfârșită:

– În basme, da, în basme e vorba de rai... tot felul de cai – care vorbesc, mânâncă jar, zboară... Un basm îmi trebuia, să mi-l fi povestit aşa, pe îndelete. Știam atâtea basme cu cai... A fost odată un motan încălțat... Nu!... A fost odată un peștișor de aur... Nu, un cocoș?!... fiul porcului... cățelul pământului... Ba nu, doisprezece corbi... lebede... rațe sălbaticе... bibilici, bibilici, bibilici...

.....
Bijulică a adormit. În coaste îl împunge cotorul cărtii de istorie, deschisă la poza lui Alexandru Macedon, călare pe Ducipal.

Vicu se trezise de dimineată. Zăpada se grămădise în pervazuri ca o fascinantă pisică de Angora și parcă nimic altceva decât albeața, abundența și calmul ei îl invitau la mari excursii sufletești. Și, poate, aburul cozonacilor ce-și astâmpărau fierbințeala în cămară. Și, desigur, multe altele: netezimea cearșafului, caldul curcubeu al scoarței din perete, fuga ireală a fulgilor de zăpadă din oglinda de la șifonier... Și cartea de pe noptieră, primită în ajun cadou, răsfățându-și dedicația la vedere: „Bunului meu prieten și coleg Vicu Cutie, din partea mea, Sandu“.

Stătea lungit în pat, rotindu-și degetele mari de la picioare și savurându-și preaplinul inimii lui.

– Trebuie să-i fac și eu lui Sandu un cadou! Dar nu o carte. Ceva mai deosebit, mai acătării. Poate două cărți. E doar ajun de An Nou. Câte lucruri frumoase nu pot fi dăruite cu acest prilej! Iată, numai pe o pagină din „Informația“, lunecată la picioarele patului, câte nu se oferă: clipsuri, produse cosmetice, pijamale matlasate, căciuli... Generozitatea, ca un zefir, umfla pe nesimțite pânzele imaginăției băiatului. Oare căciula pe care a uitat-o cândva unchiul Gicu la noi nu i-ar fi bună? Oaie veritabilă din imitație de lup! Plus încă ceva, neapărat încă ceva. O garoafă, eventual două...

Ninge. Vicu își mișcă degetele picioarelor și la fiecare rotație, ca de pe un disc al norocului la Moși, cad în cascadă cadouri pentru Sandu, împerecheate, chiar dacă sunt desperecheate: o curea de pantaloni și o curea de ceas, de pildă. Pantaloni are sigur. Dar ceas pentru eventuala curea? „Să-i dăruiesc un ceas?“ E o idee. Incompletă însă. O să-i dea două... De ce nu?

Ninge, în candida cernere nu poți fi meschin. Pune mâna pe telefon. Tonul se prezintă de îndată. Soneria insistă sacadat, marcând parcă apropierea prietenului.

– Sandule, e ajun de An Nou! M-am gândit la asta de când m-am trezit. Vreau să-ți dăruiesc ceva, ceva deosebit. Am ales mult, habar n-ai cât am ales. Ce anumie? Surpriză! Nici prin minte nu-ți trece... Ei, hai, că-ți spun... îți dăruiesc – știu că o să te bucuri foarte mult – o să-ți dăruiesc două ceasuri. Cum, nu?! Nici nu mă gândesc să nu îți le dăruiesc! Bineînțeles. Pe amândouă. Chiar astăzi vin eu la tine...

– Două ceasuri?! Nu, imposibil, nu primesc! se aude în receptor vocea tăiată de emoție a prietenului.

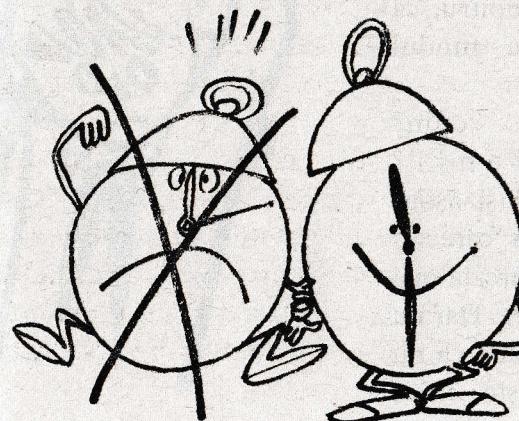
Dar Vicu Cutie e generos. A început din nou să-și rotească degetele de la picioare, din ce în ce mai repede.

– De ce nu? Las' să fie două. E mai bine aşa! Și știi care? De la 10 la 12. Sunt exact două ceasuri! Pa!

Închide telefonul. Afără ninge, în casă miroase a cozonac, e cald și bine.

„Ce zi minunată! meditează Vicu și mărinimia îi umple ființa ca un final de orgă. Simt că aş putea să-i dăruiesc mai mult bunului meu prieten. Chiar trei ceasuri. Da, aşa am să fac. O să stau până la unu și – poate, de ce nu? – o să iau masa la el.“

Și, dintr-un salt, Vicu e în picioare.

Pitită în banca sa ca-ntr-o tranșee, ascunsă după meterezul din față – cel mai spătos coleg –, Eugenița dintr-o cincea trăiește emoțiile infanteristului în pragul atacului inamic.

„M-ascultă! M-ascultă!!! și nici titlul lecției nu-l știu... Uf, a-nchis catalogul, n-ascultă astăzi“, răsuflă ea ușurată și se îndreaptă în bancă, asudată, dar victorioasă. Slavă tie, zeiță a infanteriei fără muniții, atacul nu va avea loc. Deodată se strâmbă ca săgetată într-o măsea: profesorul întreabă fără catalog, din bănci! Eugenița se pitulează din nou în spatele meterezului, cu ochii închiși, așteptând glonțul rătăcit al vreunei întrebări.

„Numai de nu m-ar pocni!“ Ascultă pașii grei ai profesorului printre bănci și se lipește și mai tare de pupitru, ca un calcan de fundul mării.

„Babi... cum?
B a b i l o n i e n i i ?
Cine-or mai fi și ăstia?
Sunt un popor care nu mai sunt?! Încurcată mai e și istoria asta!... Dar nu trebuie să se vadă ca nu știu“, plănuiește mică

strategă, hotărâtă să folosească toate resursele camuflajului.

„O să ridic mâna la orice întrebare. Eu! Eu! Spun eu, tovarășe profesor, în ce epocă au trăit? Știu eu?! Eu! Spun eu!“ Și, lungită peste bancă, cu mâna în aer, pare o praștie întinsă, din care e gata să-și ia zborul... răspunsul.

„Am scăpat, am scăpat, se bucură fetița, întreabă pe aï de nu ridică mâna. Hehe... Ce războaie au dus? Au avut și războaie?! Numai de nu m-ar întreba... Eu! Eu! Hait, se uită la mine... O să dau drumu' la creion sub bancă... M-aplec și-l caut...“

Stratega intră sub bancă. A găsit creionul și, ghemuită dedesubt, ii roade nervos capătul. Uf, a răspuns altul. Iese... strategic, ștergându-și absorbită genunchii de praf.

„Cine a fost Hamurabi? De unde să știu eu? Sunt pierdută, iar se uită la mine! Acum o să scap penarul și-o să adun toate penitele, căpețelele de creion, ascuțitoarea, guma. Până atunci o să răspundă altul...“

– Să spun eu?

Eugenița se răsucește cu inocență spre vecinul din spate, din stânga, din dreapta. „Eu?“

Da, chiar ea. Infanteristul a fost lovit de moarte. Se ridică șovaitoare, palidă și îngaimă cu glasul pierdut:

– Ha... Hamuba... Habamu... Habar... n-am, tovarășe profesor...